

Sygn. akt II K 730/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku sprawy

M. H.

s. A. i D. z domu D.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 23.09.2018 roku, około godz. 19:00 w P. na ulicy (...), pow. (...), woj. (...) prowadził na drodze publicznej samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19:21 do stężenia na poziomie 1,53 mg/l, o godz. 19:13 do stężenia na poziomie 1,48 mg/l, o godz. 19:16 do stężenia na poziomie 1,40 mg/l, o godz. 19:35 do stężenia na poziomie 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 20:08 do stężenia na poziomie 1,36 mg/l pomimo prawomocnego zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt(...) na okres 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

orzeka

1. oskarżonego **M. H.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tą zmianą iż ustala, że oskarżony naruszył zakaz orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 27 października 2016 roku w sprawie (...) i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio,
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych,
4. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 23 września 2018 r. godz. 19:10 do dnia 24 września 2018 r. godz. 14:35, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 582,00 (pięćset osiemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk czynnikami limitującymi wymiar kary za popełnione przestępstwo są stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, których wymierzana w granicach sędziowskiego uznania kara nie powinna przekraczać.

Pierwszy z w/w czynników, a więc stopień winy oskarżonego, uznać należy za wysoki. Po stronie M. H. nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby w sposób usprawiedliwiony determinować jego wolę popełnienia przestępstwa. Oskarżony z całą pewnością mógł i powinien dać posłuch normie prawnej, bowiem jak wynika z diagnostyki psychiatrycznej tempore criminis był sprawcą w pełni poczytalnym. Świadome wprawienie się w stan nietrzeźwości o dających się przewidzieć skutkach pozostawało bez wpływu na powyższą ocenę.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oceniony przez pryzmat komponentów wymienionych w art. 115 § 2 kk także jest wysoki. Oskarżony godził w cenne dobro prawne tj. bezpieczeństwo w komunikacji, naruszając umyślnie zasadę jedną z podstawowych reguł stanowiących jego gwarancję. Jako kierowca nietrzeźwy prowadził pojazd mechaniczny na tyle nieprawidłowo, że uderzył w przydrożne ogrodzenia, a zatem stan zagrożenia jaki stworzył trudno bagatelizować. Nie istnieją również okoliczności, które w czymkolwiek usprawiedliwiałyby motywy i pobudki jego działania, bowiem do popełnienia przestępstwa nie skłoniła go żadna uzasadniona życiowo okoliczność, a uprzednie doświadczenia życiowe związane z analogicznym przestępstwem pozostały bez wpływu na ponownie podjęte ryzyko jazdy w stanie nietrzeźwości. Stopień intoksykacji alkoholowej oskarżonego oscylował na poziomie blisko 3 ‰, a zatem znacząco odbiegał od wartości progowej wskazanej w art. 115 § 16 kk i świadczył o głębokim zamroczeniu kierowcy.

Przestępstwo z art. 178a § 4 kk jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, a jednocześnie Ustawodawca stosuje wobec jego sprawcy surowsze kryteria dopuszczalności warunkowego zawieszenia wykonania kary. W myśl bowiem art. 69 § 4 kk – jest to możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co oczywiste, muszą być spełnione również ogólne warunki probacji wymienione w art. 69 § 1 i 2 kk.

M. H. był w przeszłości karany wielokrotnie, w kraju i za granicą, także na kary najsurowszego rodzaju. Za przestępstwo drogowe z art. 178a § 1 kk wymierzono mu m.in. 3-letni zakaz prowadzenia pojazdów, którego nie respektował. Oskarżony wykazał się więc wyraźną uporczywością w popadaniu w konflikty z prawem i jednocześnie stracił szansę na warunkowe zawieszenie wykonania kary. Nie tylko bowiem nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek uprawniający do sięgnięcia po w/w dobrodziejstwo, ale jest to wykluczone z uwagi na ziszczenie się negatywnej przesłanki, o jakiej mowa w . 69 § 1 kk, w postaci uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności.

Z powyższych przyczyn oskarżonemu wymierzono karę bezwzględną – 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na jego korzyść poczytano okazaną skruchę i fakt, że oskarżony nie negował swojego oczywistego sprawstwa, ale przyznał się do popełnienia przestępstwa i zadeklarował gotowość do naprawienia szkody w mieniu spowodowanej kolizją. Fakt, że oskarżony obecnie pracuje i grozi mu utrata uprawnień operatora maszyny budowlanej, nie stanowił żadnej przesłanki do łagodzenia kary. O tego rodzaju skutkach M. H. wszak nie pomyślał decydując się na podróż w stanie głębokiego odurzenia alkoholem. Nie powinien więc oczekiwać, że okazana skłonność do krótkowzroczności i ewidentny brak poczucia odpowiedzialności będą chroniły go przed konsekwencjami kolejnego naruszenia prawa. Wprost przeciwnie, stanowią one negatywny czynnik prognostyczny i utwierdzają w przekonaniu, że oskarżony nie potrafi wyciągać wniosków z własnych błędów i uparcie je ponawia.

W przypadku sprawcy czynu z art. 178a§ 4 kk środek karny zakazu kierowania pojazdami określonego rodzaju i to dożywotni, ma charakter obligatoryjny i taki orzeczono.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne w minimalnej ustawowej wysokości 10.000 zł, uznając, że kwota ta, nawet w wypadku tak uporczywego sprawcy, jakim jest oskarżony, stanowi znaczącą dolegliwość materialną.

Z mocy art. 63 § 1 kk orzeczono o zaliczeniu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania oskarżonego przyjmując, zgodnie z w/w przepisem, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272).